

Sygn. akt VU 610/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant st. sekr. sądowy Karolina Rudecka

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku D. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o ustalenie właściwego ustawodawstwa

na skutek odwołania D. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 24 marca 2017 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 610/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 marca 2017 roku, nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. stwierdził, że od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku zastosowanie do D. J. w zakresie ubezpieczeń społecznych ma ustawodawstwo polskie. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że od dnia 1 listopada 2014 roku wnioskodawczyni była wprawdzie zatrudniona przez słowackie przedsiębiorstwo (...)(...), jednakże przysługiwało jej wynagrodzenie w wysokości zaledwie 40 euro przy 10 – godzinnym, miesięcznym wymiarze czasu pracy. W konsekwencji organ rentowy uznał, że umowa ze słowackim przedsiębiorstwem została zawarta w celu uzyskania innego tytułu do ubezpieczeń pozwalającego na opłacenie składek w kwocie niższej niż z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W odwołaniu z dnia 7 kwietnia 2017 roku D. J. wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i ustalenie, że w okresie od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku podlegała ustawodawstwu słowackiemu. Jednocześnie wnioskodawczyni podniosła, że domaga się zawieszenia postępowania w sprawie. W uzasadnieniu wskazała, że postępowanie prowadzone przez instytucję słowacką w sprawie ustalenia właściwego ustawodawstwa nie zostało zakończone.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2018 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zawiesił postępowanie w sprawie do czasu wydania przez słowacką instytucję ubezpieczeniową decyzji mającej na celu ustalenie właściwego ustawodawstwa dla wnioskodawczyni.

W piśmie procesowym z dnia 21 czerwca 2018 roku organ rentowy poinformował, że w dniu 8 marca 2018 roku uprawomocniła się decyzja wydana przez słowacką instytucję ubezpieczeniową w przedmiocie niepodlegania przez D. J. ubezpieczeniu społecznemu według ustawodawstwa słowackiego.

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2018 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim podjął zawieszono postępowanie w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. J. od dnia 21 listopada 2012 roku prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w R. przy ul. (...). Przeważającą działalność gospodarczą stanowi pośrednictwo w obrocie nieruchomościami. W dniu 19 listopada 2014 roku D. J. zwróciła się z prośbą o ustalenie właściwego ustawodawstwa w związku z podjęciem zatrudnienia na terenie Słowacji za okres od dnia 1 listopada 2014 roku do nadal przy jednoczesnym prowadzeniu działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

(dowód: wniosek z dnia 19 listopada 2014 roku, k. 2, wydruk z (...), k. 104 akt ZUS)

Za rok 2014 wnioskodawczyni złożyła zeznanie podatkowe PIT – 36, w którym został wykazany:

- przychód z prowadzonej działalności gospodarczej w wysokości 38 460 zł,
- koszty uzyskania przychodów w wysokości 24 695,33 zł,
- dochód z prowadzonej działalności gospodarczej w wysokości 13 764,67 zł.

Do zeznania PIT-36 dołączona została informacja o wysokości dochodów z zagranicy i zapłaconym podatku w roku podatkowym 2014 – PIT/ZG, w którym D. J. wskazała dochód ze stosunku pracy, służbowego, spółdzielczego i z pracy nakładczej w kwocie 293,73 zł (państwo uzyskania dochodu – Słowacja).

Za rok 2015 wnioskodawczyni złożyła zeznanie podatkowe PIT-36, w którym został wykazany: przychód z pozarolniczej działalności gospodarczej w wysokości 52 440 zł, koszty uzyskania przychodów w wysokości 28 963,38 zł, dochód z prowadzonej działalności gospodarczej w wysokości 23 476,62 zł. Do zeznania PIT-36 dołączona została informacja o wysokości dochodów z zagranicy i zapłaconym podatku w roku podatkowym 2015 – PIT/ZG, w którym wnioskodawczyni wykazała dochód ze stosunku pracy, służbowego, spółdzielczego i z pracy nakładczej w kwocie 1 327,47 zł (państwo uzyskania dochodu – Słowacja) oraz informację o wysokości dochodów z zagranicy i zapłaconym podatku w roku podatkowym 2015 – PIT/ZG w kwocie 1 719,73 zł (państwo uzyskania dochodu – Węgry).

(dowód: pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w R. z dnia 14 czerwca 2016 roku, k. 58, z dnia 19 sierpnia 2016 roku, k. 90 akt ZUS)

Słowacka instytucja ubezpieczeniowa, oddział w C. nie przyjęła dla wnioskodawczyni ustawodawstwa słowackiego od dnia 1 listopada 2014 roku z uwagi na wykonywanie przez ubezpieczoną czynności o charakterze marginalnym na rzecz (...) (...) z siedzibą w C.. Słowacki organ rentowy podniósł, że w przypadku, gdy za czynności wykonywane dla Spółki (...) wypłacano wnioskodawczyni wynagrodzenie w kwocie 40 euro miesięcznie, po odliczeniu kosztów, jakie poprzez wykonywanie tych czynności powstawały (koszty podróży, żywienia), istnieją uzasadnione wątpliwości co do opłacalności ekonomicznej świadczonych obowiązków na rzecz słowackiej Spółki.

(dowód: pismo z dnia 14 stycznia 2015 roku, k. 25v, pismo z dnia 8 lutego 2017 roku, k. 99 – 100 akt ZUS)

W piśmie z dnia 28 kwietnia 2016 roku słowacka instytucja ubezpieczeniowa poinformowała, że pracodawca (...) (...) wyrejestrował D. J. z pracowniczego obowiązkowego ubezpieczenia społecznego w dniu 31 sierpnia 2015 roku.

(dowód: pismo z dnia 28 kwietnia 2016 roku, k. 25 akt ZUS)

W piśmie z dnia 6 czerwca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. wezwał wnioskodawczynię do złożenia wyjaśnień wraz z dokumentami na okoliczność jednoczesnego prowadzenia działalności w Polsce oraz zatrudnienia na terenie Słowacji w okresie od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku.

(dowód: pismo z dnia 6 czerwca 2016 roku, k. 31 akt ZUS)

Zgodnie z zawartą w dniu 1 listopada 2014 roku umową o pracę z (...) (...) z siedzibą w C. D. J. przysługiwało wynagrodzenie w wysokości 40 euro miesięcznie za 10 godzin pracy. Wnioskodawczyni zobowiązała się do realizowania na rzecz pracodawcy pracy promotora usług i produktów.

Na konto wnioskodawczyni wpływały wynagrodzenia w następujących kwotach:

- za listopad 2014 roku – 148,25 zł, data księgowania – 16 stycznia 2015 roku,
- za grudzień 2014 roku – 145,48 zł, data księgowania – 2 lutego 2015 roku,
- za styczeń 2015 roku – 144,44 zł, data księgowania – 5 marca 2015 roku,
- za luty 2015 roku – 145,14 zł, data księgowania – 11 sierpnia 2015 roku,
- za marzec 2015 roku – 145,14 zł, data księgowania – 11 sierpnia 2015 roku,
- za kwiecień 2015 roku – 147,56 zł, data księgowania – 26 listopada 2015 roku,
- za maj 2015 roku – 145,14 zł, data księgowania – 11 sierpnia 2015 roku,
- za czerwiec 2015 roku – 149,64 zł, data księgowania – 10 marca 2016 roku,
- za lipiec 2015 roku – 146,87 zł, data księgowania – 3 września 2015 roku,
- za sierpień 2015 roku – 149,64 zł, data księgowania – 10 marca 2016 roku.

(dowód: umowa o pracę, k. 59 – 66, potwierdzenia przelewów, k. 77 – 86 akt ZUS)

Decyzją z dnia 16 sierpnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. tymczasowo ustalił, że właściwym dla D. J. jest ustawodawstwo polskie.

(dowód: decyzja z dnia 16 sierpnia 2016 roku, k. 91 – 92 akt ZUS)

Decyzją z dnia 9 listopada 2016 roku słowacka instytucja ubezpieczeniowa, oddział w B. zawiesiła postępowanie w sprawie odwołania D. J. od decyzji w przedmiocie niepowstania obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego i chorobowego do czasu wyczerpującego ustalenia stanu faktycznego w sprawie.

(dowód: decyzja z dnia 9 listopada 2016 roku, k. 33 akt sprawy)

W piśmie z dnia 20 kwietnia 2018 roku słowacka instytucja ubezpieczeniowa podała, że organ centrali w B. potwierdził stanowisko oddziału w C. i decyzja w przedmiocie niepodlegania przez D. J. ubezpieczeniom społecznym według ustawodawstwa słowackiego uprawomocniła się w dniu 8 marca 2018 roku.

(dowód: pismo słowackiej instytucji ubezpieczenia społecznego, oddział C. z dnia 20 kwietnia 2018 roku, k. 42 akt sprawy)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył, co następuje:

Odwołanie nie ma uzasadnionych podstaw prawnych.

W przedmiotowej sprawie zastosowanie znajduje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 166/1 z 30 kwietnia 2004 roku) oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 roku dotyczące wykonywania wskazanego rozporządzenia.

Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego należy do kluczowych kwestii związanych z realizacją swobody przemieszczania się w Unii Europejskiej oraz podejmowania aktywności zawodowej. W preambule rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 wyraźnie zostało stwierdzone, że pracownicy najemni i osoby prowadzące działalność na własny rachunek przemieszczające się we wspólnocie powinny być objęte systemem zabezpieczenia społecznego tylko jednego państwa członkowskiego w celu uniknięcia zbiegu właściwych ustawodawstw i wynikających z tego komplikacji. Dlatego też obowiązująca w tej materii zasada stosowania ustawodawstwa jednego państwa członkowskiego polega na podporządkowaniu ustawodawstwu tylko jednego państwa czyli stosowanie jego postanowień tak jakby zainteresowany realizował swą aktywność zawodową w całości na terytorium tego państwa.

Sytuacja, w której pracownik wykonuje w jednym państwie członkowskim działalność gospodarczą zaś w innym kraju pracuje na podstawie umowy o pracę, jest uregulowana w art. 11 ust. 3 lit. a oraz art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004. Zgodnie z powyższymi przepisami osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego, natomiast osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną.

Czynnikiem decydującym o tym, któremu ustawodawstwu ma podlegać taka osoba, jest, w myśl art. 11 ust. 3a cytowanego rozporządzenia, miejsce wykonywania pracy. Jako reguła zostało zatem przyjęte, że system zabezpieczenia społecznego, który ma zastosowanie do osób, które z przyczyn związanych z pracą przenoszą się z jednego państwa członkowskiego do drugiego, jest co do zasady systemem państwa nowego zatrudnienia.

Szczegółowe uregulowania dotyczące art. 12 i 13 rozporządzenia podstawowego zostały zawarte w art. 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 roku dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004. W myśl art. 14 ust. 5b ww. rozporządzenia praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego.

Osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich - zgodnie z przepisem art. 16 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 - informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania.

Poinformowanie przez osobę instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, o wykonywaniu pracy w dwóch państwach, wymaga zastosowania procedury przestrzegającej właściwości i kompetencji instytucji ubezpieczeń społecznych przewidzianej w art. 16 rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009.

Procedura ta przewiduje mianowicie, że po uzyskaniu informacji o wykonywaniu przez daną osobę pracy w dwóch lub więcej państwach członkowskich, wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy i o swoim tymczasowym określeniu instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca (ust. 2). Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę

państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (ust. 3). W przypadku gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określone na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego (ust. 4). W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia, zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego (ust. 4). Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone jako mające zastosowanie, niezwłocznie informuje o tym zainteresowanego (ust. 5).

W przedmiotowej sprawie wnioskodawczyni żądała od ZUS ustalenia, iż właściwym dla niej ustawodawstwem począwszy od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku było ustawodawstwo słowackie w związku z tym, że na terenie tego Państwa wykonywała pracę najemną. Jednakże słowacka instytucja ubezpieczeniowa, oddział w C. nie przyjęła dla wnioskodawczyni ustawodawstwa słowackiego od dnia 1 listopada 2014 roku z uwagi na wykonywanie przez ubezpieczoną jedynie czynności o charakterze marginalnym na rzecz (...) (...) z siedzibą w C.. Słowacki organ rentowy podkreślał, że za świadczone na rzecz Spółki (...) czynności wnioskodawczyni wypłacono wynagrodzenie w kwocie zaledwie 40 euro za 10 godzin pracy miesięcznie. W konsekwencji słowacka instytucja ubezpieczeniowa stwierdziła, że po odliczeniu kosztów, jakie poprzez wykonywanie tych czynności powstawały (koszty podróży, wyżywienia), istnieją uzasadnione wątpliwości co do opłacalności ekonomicznej świadczonych obowiązków na rzecz słowackiej Spółki.

Wobec powyższego organ rentowy przeprowadził procedurę mającą na celu ustalenie właściwego ustawodawstwa dla skarżącej. Instytucja miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o ustalenie ubezpieczenia społecznego w innym państwie może bowiem powziąć wątpliwości co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa. Trzeba jednak podkreślić, iż może chodzić jedynie o wątpliwości co do określenia ustawodawstwa mającego zastosowanie do zainteresowanego, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego, czyli niepewności co do tego, czy osoba wnosząca o ustalenie prawa właściwego jest objęta systemem zabezpieczenia społecznego w więcej niż jednym państwie członkowskim. Wątpliwości tych instytucja miejsca zamieszkania wnioskodawcy nie może sama rozstrzygać, lecz musi dostosować się do trybu rozwiązywania sporów co do ustalenia ustawodawstwa właściwego wskazanego w szczególności o art. 6, 15 oraz 16 rozporządzenia nr 987/2009, które nakazują zwrócić się - w przypadku istnienia wątpliwości bądź rozbieżności - do instytucji innego państwa członkowskiego.

W związku z powyższym w dniu 16 sierpnia 2016 roku ZUS ustalił dla wnioskodawczyni tymczasowo ustawodawstwo polskie o czym poinformował słowacką instytucję ubezpieczeniową. Od tej chwili rozpoczął się bieg termin dwumiesięcznego, w czasie którego słowacka instytucja ubezpieczeniowa mogła poinformować instytucję miejsca zamieszkania o niemożności zaakceptowania ustalonego ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii. Decyzją z dnia 9 listopada 2016 roku słowacka instytucja ubezpieczeniowa, oddział w B. zawiesiła postępowanie w sprawie odwołania D. J. od decyzji w przedmiocie niepowstania obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego i chorobowego do czasu wyczerpującego ustalenia stanu faktycznego w sprawie. Ostateczne zaś stanowisko słowacki organ rentowy przedstawił w piśmie skierowanym do ZUS w dniu 20 kwietnia 2018 roku, w którym wskazano, że organ centrali w B. potwierdził stanowisko oddziału w C. i decyzja w przedmiocie niepodlegania przez D. J. ubezpieczeniom społecznym według ustawodawstwa słowackiego uprawomocniła się w dniu 8 marca 2018 roku.

Na powyższe wpływu nie ma, że w okresie od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku wnioskodawczyni była zatrudniona w (...) (...), gdzie uzyskiwała symboliczne wynagrodzenie w kwocie 40 euro za 10 godzin pracy miesięcznie. W tym zakresie wskazać należy, że polski organ rentowy nie ma kompetencji do oceny zaistnienia stosunku ubezpieczenia w sensie prawnym na terenie innego państwa członkowskiego, a zatem nie jest władny oceniać ważności zawartej przez skarżącą umowy o pracę ze słowackim pracodawcą. Do oceny zaistnienia

stosunku ubezpieczenia w sensie prawnym na terenie innego państwa członkowskiego władne jest bowiem tylko i wyłącznie dane państwo członkowskie. Ze względu na różnice między ustawodawstwami krajowymi co do określenia przedmiotu ubezpieczenia społecznego wprowadzono zasadę, że uwzględnianie okoliczności lub wydarzeń mających miejsce w jednym państwie członkowskim nie może w żaden sposób sprawiać, iż właściwym dla nich stanie się inne państwo ani że będzie się do nich stosować jego ustawodawstwo (pkt 11 preambuły rozporządzenia nr 883/2004).

Ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania pracy najemnej przez skarżącą na terenie Słowacji należy tylko i wyłącznie do kompetencji słowackich władz i organów administracji, a nie do instytucji ubezpieczeniowej miejsca zamieszkania (ZUS). Z ustaleń zaś słowackiej instytucji ubezpieczeniowej jednoznacznie wynika, że wnioskodawczyni wykonywała na rzecz (...) (...) jedynie pracę o marginalnym charakterze, która stosownie do art. 14 ust. 5b rozporządzenia z dnia (...) września 2009 roku nie jest brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy rozporządzenia podstawowego. Za zatrudnienie o marginalnym charakterze słowacka instytucja ubezpieczeniowa uznała stosunek pracy, w ramach którego skarżąca pracowała jedynie 10 godzin w miesiącu i uzyskiwała wynagrodzenie w kwocie zaledwie 40 euro miesięcznie. Stanowisko takie należy uznać za słuszne, albowiem tytułem pozarolniczej działalności gospodarczej prowadzonej w Polsce wnioskodawczyni uzyskała za rok 2014 dochód w kwocie 13 764,67 zł, a za rok 2015 w kwocie 23 476,62 zł. Wynagrodzenie osiągnęte więc przez wnioskodawczynię na terytorium Słowacji nie stanowiło zatem nawet 5 % sumy jej dochodów. Komisja Europejska zaś rekomenduje uznanie za pracę marginalną takiego zatrudnienia, którego tytułem otrzymywane wynagrodzenie stanowi mniej niż 5 % całkowitego wynagrodzenia pracownika. Ponadto o uznaniu za zatrudnienie marginalne przesądza fakt, że wnioskodawczyni świadczyła jedynie obowiązki przy promowaniu usług i produktów zatrudniającego, za co otrzymywała symboliczne wynagrodzenie. Powyższe nakazuje uznać, że wykonywała ona obowiązki o charakterze pomocniczym, co również stanowi podstawę uznania zatrudnienia za marginalne (por. Praktyczny poradnik: Ustawodawstwo mające zastosowanie do pracowników w Unii Europejskiej z listopada 2012 roku, nr 27/45).

W wyroku z dnia 10 maja 2017 roku, sygn. akt I UK 456/16 Sąd Najwyższy wskazał, że osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym wykonuje pracę najemną (art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004), z zastrzeżeniem wynikającym z art. 14 ust. 5b rozporządzenia nr 987/2009, a mianowicie, że praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia nr 883/2004. W uzasadnieniu wniosku o zmianę rozporządzeń nr 883/2004 oraz nr (...) (C./ (...)) w zakresie zmiany art. 14 ust. 5 rozporządzenia nr 987/2009 poprzez wprowadzenie rozwiązania przewidzianego obecnie w art. 14 ust. 5b rozporządzenia nr 987/2009, wskazano, że praca o dodatkowym i marginalnym charakterze, która pod względem czasu i osiąganego zysku jest nieznaczna, nie powinna być uwzględniana przy określeniu mającego zastosowanie ustawodawstwa na podstawie tytułu II rozporządzenia nr 883/2004. Praca ta ma być nadal uwzględniana przy stosowaniu ustawodawstwa krajowego w zakresie zabezpieczenia społecznego. Ponadto wyjaśniono, że celem tej zmiany jest uproszczenie istniejących przepisów oraz uniknięcie możliwości niewłaściwego wykorzystania przepisów rozporządzenia nr 883/2004 odnoszących się do mającego zastosowanie ustawodawstwa.

Transponując powyższe na grunt przedmiotowej sprawy uznać należy, że prawidłowo instytucje ubezpieczeniowe polska i słowacka uznały zatrudnienie wnioskodawczyni w Spółce (...) za mające charakter marginalny. Wszak skarżąca osiągała zarobki w wysokości jedynie 40 euro miesięcznie, a obowiązki swe wykonywała w zaledwie 10 – godzinnym wymiarze czasu pracy. Dochody uzyskiwane z tytułu pracy najemnej wykonywanej na Słowacji były więc nieporównywalnie niższych od tych, które skarżąca otrzymywała w ramach prowadzonej na terenie Polski działalności gospodarczej.

W rezultacie polska instytucja ubezpieczeniowa zaakceptowała ustalenia słowackiej instytucji ubezpieczeniowej co do wykonywania przez skarżącą jedynie czynności marginalnych na terenie Słowacji. W konsekwencji ZUS zasadnie ustalił wobec skarżącej na podstawie art. 11 ust 3 lit a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) 883/2004r ustawodawstwo polskie. W przedmiotowej sprawie nie zachodzi bowiem zbieg tytułów do ubezpieczenia ze względu na wykonywanie przez skarżącą na terenie Słowacji jedynie czynności o charakterze marginalnym. To

bowiem na terenie Rzeczypospolitej Polskiej wnioskodawczyni ma zarejestrowaną działalność gospodarczą, którą nieprzerwanie prowadzi od dnia 21 listopada 2012 roku. Ubezpieczona nie otrzymała zaś korzystnej dla siebie decyzji słowackiej instytucji ubezpieczeniowej.

W sytuacji gdy słowacka instytucja ubezpieczeniowa odmówiła wnioskodawczyni potwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym jako osobie zatrudnionej na terenie Słowacji, organ rentowy w oparciu art. 11 ustę 3 lit a rozporządzenia 883/2004 prawidłowo wydał zaskarżoną decyzję. Bezsporne bowiem jest, iż wnioskodawczyni od dnia 21 listopada 2012 roku nieprzerwanie prowadzi działalność gospodarczą. W świetle takich ustaleń należy uznać, że tytułem podlegania ubezpieczeniom społecznym jest prowadzenie przez wnioskodawczynię działalności gospodarczej w Polsce, a zatem brak jest podstaw do zastosowania art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE nr 883/2004, gdyż nie nastąpił zbieg tytułów do ubezpieczeń społecznych. W tych okolicznościach ZUS miał pełne podstawy by wydać zaskarżoną decyzję stwierdzającą wobec wnioskodawczyni podleganie polskiemu ustawodawstwu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w spornym okresie. Odmiennie stanowisko prowadziłyby do sytuacji, w której wnioskodawczyni mimo posiadania niespornego tytułu do objęcia ubezpieczeniem społecznym, tj. prowadzenia działalności gospodarczej na terenie Polski, tym ubezpieczeniem nie byłaby objęta.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił.